

Audiența acordată de Sfântul Părinte Francisc
mișcării Comunione e Liberazione
cu ocazia centenarului nașterii lui Luigi Giussani
15 octombrie 2022, Piața Sfântul Petru

**„SĂ ARDĂ ÎN INIMILE
VOĂSTRE ACEASTĂ SFÂNȚĂ
FRĂMÂNTARE PROFETICĂ
ȘI MISIONARĂ”**

Don Giussani a fost tată și învățător, a fost slujitor al tuturor frământărilor și situațiilor umane pe care le întâlnea în pasiunea sa educativă și misionară

Franciscus

Salutul introductiv al lui **Davide Prospero**

Președinte al Fraternității Comunione e Liberazione

Sfinte Părinte, vă suntem infinit recunoscători pentru că ați acceptat să primiți poporul nostru în această minunată piață care ne duce cu gândul la numeroasele întâlniri trăite cu papii, de la sfântul Paul al VI-lea la sfântul Ioan Paul al II-lea, la Benedict al XVI-lea și la dumneavoastră, papa Francisc.

Cu ocazia audienței pe care ne-ați acordat-o în 7 martie 2015, după ce i-ați mulțumit lui don Giussani pentru binele pe care l-ați primit prin meditația textelor sale, ne-ați recomandat să nu fim „adoratori ai cenușii sale, ci să menținem viu focul său”. Don Giussani a aprins cu adevărat un foc în viața a mii de bărbați și de femei, a transmis focul care este Spiritul Sfânt, focul cunoașterii lui Cristos și a omului. Acest foc e viu și după 17 ani de la moartea sa, așa cum ne vor arăta, după salutul meu, două experiențe pe care le-am ales din multe.

Dumneavoastră, Sfinte Părinte, nu v-ați limitat la o recomandare, ci ne-ați ajutat în ultimii ani, mai ales prin intermediul Dicasterului pentru Laici, Familie și Viață – căruia îi mulțumim pentru însoțirea răbdătoare și paternă – să concepem și să ne angajăm într-un nou elan misionar, o nouă pagină din viața istoriei noastre. În calitate de Președinte al Fraternității, doresc să vă asigur, Sfinte Părinte că, împreună cu ceilalți responsabili și cu întreaga mișcare, urmăm cu mare atenție indicațiile Sfântului Scaun, astfel încât carisma pe care Sfântul Spirit i-a dăruit-o lui don Giussani pentru binele întregii Biserici să dea mereu noi roade. Iar azi, plini de recunoștință și de bucurie pentru invitația dumneavoastră, suntem aici ca să vă întrebăm cum putem contribui și mai mult la reînnoirea pe care Biserica o înfăptuiește sub îndrumarea Dumneavoastră paternă.

Suntem în anul Centenar al nașterii lui don Giussani. Această ocazie a generat numeroase inițiative, promovate cu intenția de a extinde atenția noastră spre acele periferii ale lumii și ale sufletului spre care Dumnezeuastră ne-ați îndrumat. E adevărat, există multă dezolare, multe drame în inimile oamenilor și, în același timp, o infinită așteptare de Cristos, conștientizată sau nu, care revelează motivul profund pentru care Domnul a dorit să ofere întregii Biserici, în persoana lui don Giussani, un martor al setei lui Cristos de om și a setei omului de Cristos. Chiar în această piață, cu ocazia primei întâlniri mondiale a mișcărilor ecleziale, la Rusaliile din 1998, don Giussani și-a terminat astfel discursul ținut în fața lui Ioan Paul al II-lea: „Adevăratul protagonist al istoriei este cerșetorul: Cristos care cerșește inima omului și inima omului care-l cerșește pe Cristos”.

Cele două mărturii care urmează acum doresc să fie un semn al vitalității a ceea ce don Giussani a generat prin da-ul său total spus lui Cristos.

Mulțumim, Sfinte Părinte, încă o dată, pentru paternitatea Dumneavoastră, pentru primirea Dumneavoastră, pentru cuvintele pe care veți dori să ni le adresați și pentru binecuvântarea Dumneavoastră.

Mărturie **Rose Busingye**

Sfinția Voastră, sunt aici deoarece sunt fiică și nu pot să mă adresez Dumneavoastră decât ca unui tată care mă îndrumă. Paternitatea în credință e ceea ce m-a cucerit la Cristos și, deci, la Biserică.

Și eu, din Africa, am întâlnit marea familie eclezială prin privirea lui don Giussani, care m-a educat să mă descopăr pe mine însămi prin recunoașterea unei Prezențe misterioase. Prezență care, cu timpul, a dobândit tot mai multe trăsături inconfundabile ale chipului lui Cristos, în sânul companiei Comunione e Liberazione. Conținutul ființei mele este Cristos. „Eu sunt Tu care mă faci acum”.

Înainte iubeam un Isus care n-avea nicio legătură cu mine, care n-avea nicio legătură cu meschinăria mea, dar, întâlnindu-l pe don Giussani, am descoperit că eram vrednică de îmbrățișarea plină de iubire a lui Cristos. Eu sunt un nimic, iubit până în străfundul măruntaielor mele.

Eu sunt asistentă medicală și lucrez cu femeile bolnave de SIDA, în periferiile din Kampala, unde sărăcia e teribilă. Mi-am dorit mereu ca și aceste femei, în situația lor, să poată descoperi că sunt iubite și dorite de Cristos. Astfel mă redescopăr comunicând iubirea eternă a lui Dumnezeu, chiar și făcând o simplă injecție unei paciente. Așa, toți anii aceștia, frații și surorile mele, sărace, bolnave, mizerabile în ochii majorității, au descoperit că, aparținându-i lui Cristos, totul le aparținea lor, copiii, soții, spargerea pietrelor de dimineața până seara, care este serviciul lor, școlile pe care și le-au dorit și pe care le-au construit pentru copiii lor. Mamele noastre doresc să nu se simtă nimeni singur și părăsit.

De aceea, în 2005, când au aflat că multe persoane sufereau datorită catastrofei provocate de Uraganul Katrina în Statele Unite, au vrut să ofere tot ce câștigau în mai multe săptămâni de muncă, tot ce câștigau din munca lor de

spărgătoare de pietre, ca să ajute familiile americane. Aceste surori ale noastre, ugandeze, foarte sărace, voiau să contribuie ca să susțină America: caritatea nu face calcule. Din același motiv, când au auzit despre războiul din Ucraina, au început imediat să ofere acel puțin pe care-l aveau. Bani pe care i-au strâns i-au descris ca fiind puține și sărmame lacrimi oferite inimii lui Dumnezeu ca să poată converti inimile lor și inimile celor care se războiesc. Au privit spre Papa, tatăl lor, cu care se simt libere să plângă în fața acestui rău.

Așa cum mi-a zis odată don Giussani: „Prin însăși forma vocației tale, de *memor Domini*, tu strigi în mulțime, în fața tuturor, că Cristos este semnificația a toate, că Cristos este cel care salvează”.

Nu mi-e rușine să vorbesc așa, fiindcă în tot pontificatul Dumneavoastră, ați vorbit mereu și vorbiți despre Cristos într-un fel care coincide cu viața mea, și pentru asta mă simt fiica dumneavoastră. Mulțumesc.

Mărturie **Hassina Houari**

Sfinția Voastră, prima dată când am mers la Portofranco, Centru în care elevii sunt ajutați gratuit să învețe – centru care a luat ființă la Milano și s-a extins în 40 de orașe din toată Italia –, aveam 15 ani și aveam nevoie de ajutor la limba engleză.

Primul lucru care m-a impresionat a fost că a trebuit să merg singură la interviu, să spun cine sunt unor străini. Dar m-am liniștit când am văzut afișată poza lui Ioan Paul al II-lea care săruta un bătrânel. Chiar mi-am și zis: „Ce oameni buni sunt ăștia care au o poză cu Papa care pupă pe frunte un vârstnic!”. Această imagine mă relaxase, fiindcă eram atașată de Papa care fusese în Maroc, țara de origine a mamei mele și era o persoană care, pentru mine, reprezenta pacea.

După interviu am început să merg la Portofranco și, în scurt timp, am ajuns să-mi petrec acolo toate după-mesele. Îmi făcusem prieteni cu care vorbeam despre tot și care aveau aceleași întrebări despre viața ca mine. Apoi, într-o zi, m-au invitat într-o vacanță la munte.

În vacanța aceea, pentru prima dată în viața mea, am înțeles că nu fusesem abandonată, deși tatăl meu ne-a părăsit când aveam 7 ani.

După o excursie, don Giorgio Pontiggia, care conducea vacanța, ne-a întrebat: «Cum a fost excursia?», și noi am răspuns: «Frumoasă!»; el a zis: «De ce a fost frumoasă?». Nimeni n-a știut să răspundă. La un moment dat, don Giorgio a spus: «Nici dacă v-ați aduna toți împreună, n-ați reuși să faceți măcar o pietricică din acel munte, nici măcar o florică ce se naște din stâncă ... unicul care poate să facă asta e Dumnezeu». Când a spus «Dumnezeu» în felul acela, m-am gândit: «Dar atunci chiar există?». În clipa aceea am simțit că-mi explodează inima, și am zis «Dumnezeu» cu toată ființa mea. Mi se părea logic să fie El. Ca și cum ceea ce așteptam în viața mea ar fi existat, părea atât de patern și de prezent! Nu cineva de care să-mi fie frică, cineva care judecă răul meu și limitele mele, ci Cineva care a făcut pentru mine până chiar și o floare care se naște dintr-o stâncă.

Ziua aceea n-o voi uita niciodată, era iunie 2009. De atunci a început un parcurs pentru a-l cunoaște pe Dumnezeu, adică pe Tatăl, și pentru a mă cunoaște pe mine însămi.

La universitate m-am înscris la Facultatea de Limbi străine și Relații internaționale. Mi-am luat licența în limba engleză și arabă. Engleza era chiar materia pentru care mersesem la Portofranco; araba n-o vorbeam, deși eram arăboaică. Cum mi-a zis un prieten, e chiar adevărat că «atunci când îl întâlnești pe Dumnezeu, el te face să-ți îmbrățișezi istoria».

Și mama mea îi este foarte recunoscătoare acestui loc: fiind invitată la o întâlnire a spus despre Portofranco: «Pentru mine a fost ca un soț, fiindcă m-a ajutat să-mi educ fica».

Crescând, am descoperit că acel bătrânel pe care Ioan Paul al II-lea îl săruta pe frunte era don Giussani. Carisma lui m-a însoțit și mă însoțește pe drumul vieții. Un mare dar; chiar dacă nu l-am întâlnit niciodată personal, a fost instrumentul lui Dumnezeu în viața mea fiindcă îmi permite să înfloresc! Mulțumesc.

Cuvintele Papei **Francisc**

Dragi frați și surori, bună ziua și bine ați venit!

Ați venit foarte mulți, din Italia și din alte țări. Mișcarea voastră nu-și pierde capacitatea de a aduna și mobiliza oamenii. Vă mulțumesc pentru că ați vrut să vă arătați comuniunea cu Scaunul Apostolic și afecțiunea față de Papa. Îmi mulțumesc Președintelui Fraternității, prof. Davide Prosperi, și de asemeni Hassinei și lui Rose, care au împărtășit cu noi experiența lor. Îl salut pe Cardinalul Prefect, Cardinalul Farrell și pe Cardinalii și Episcopii aici de față.

Ne-am adunat ca să comemorăm centenarul nașterii Mons. Luigi Giussani. Și o facem cu sufletul plin de recunoștință, așa cum am auzit de la Rose și Hassina. Eu îmi exprim recunoștința personală pentru binele pe care mi l-a făcut, ca preot, faptul de a fi meditat la unele cărți scrise de don Giussani – pe când eram un tânăr preot–; și îmi exprim recunoștința și în calitate de Păstor universal pentru tot ceea ce dânsul a reușit să semene și să răspândească peste tot pentru binele Bisericii. Și cum ar putea să nu-l rememoreze cu recunoștință plină de emoție tocmai cei care au fost prietenii lui, fiii lui și discipolii lui? Datorită paternității sale sacerdotale pline de pasiune în a-l comunica pe Cristos, aceștia au crescut în credință, în credința ca dar care dă sens, măreție umană și speranță vieții. Don Giussani a fost tată și învățător, a fost slujitor al tuturor frământărilor și situațiilor umane pe care le întâlnea în pasiunea sa educativă și misionară. Biserica recunoaște genialitatea sa pedagogică și teologică, desfășurată pornind de la o carismă care i-a fost conferită de Spiritul Sfânt pentru „utilitatea comună”. Nu e o simplă nostalgie ceea ce ne face să celebrăm acest centenar, ci este o amintire plină de recunoștință pentru prezența lui: nu doar în biografiile noastre și în inimile noastre, ci în comuniunea sfinților, de unde mijlocește pentru toți ai săi.

,

Nu e o simplă nostalgie ceea ce ne face să celebrăm acest centenar, ci este o amintire plină de recunoștință pentru prezența lui

Franciscus

Știu, dragi prieteni, frați și surori, că nu sunt deloc ușoare fazele de tranziție, atunci când părintele fondator nu mai este prezent fizic. Multe fundații catolice au trăit această experiență în decursul istoriei. Trebuie să-i mulțumiți părintelui Julián Carrón pentru serviciul său în conducerea mișcării în această perioadă și pentru că a menținut fermă cârma comuniunii cu pontificatul. Cu toate acestea, n-au lipsit problemele serioase, dezbinările, și, bineînțeles, chiar și o degradare a prezenței unei mișcări ecleziale atât de importante precum Comunioni e Liberazione, de la care Biserica, și eu însumi, sperăm mai mult, mult mai mult. Vremurile de criză sunt vremuri de recapitulare a istoriei voastre extraordinare de caritate, cultură și misiune; sunt vremuri de discernământ critic asupra lucrurilor care au limitat potențialul generativ al carismei lui don Giussani; sunt vremuri de reînnoire și relansare misionară în lumina actualului moment eclezial, și, de asemenea, în lumina nevoilor, suferințelor și speranțelor umanității contemporane. Criza ne face să creștem. Nu trebuie redusă la conflict, acesta anulează. Criza ne face să creștem.

Cu siguranță don Giussani se roagă pentru unitate la nivelul tuturor articulațiilor mișcării voastre; sunt sigur. Voi știți foarte bine că unitate nu înseamnă uniformitate. Nu vă fie frică de diferitele sensibilități și de confruntare pe drumul mișcării. Nici nu poate fi altfel într-o mișcare în care toți membrii sunt chemați să trăiască la nivel personal și să împărtășească în mod corespunzător carisma primită. Cu toții o trăiesc în manieră originală și de asemenea în comunitate. Asta chiar e important: ca unitatea să fie mai puternică decât forțele separatoare sau decât trenarea unor vechi diferențe de poziție. O unitate cu cel și cu cei care conduc mișcarea, unitate cu Păstorii, unitate în urma cu atenție indicațiile Dicasterului pentru Laici, Familie și Viață, și unitate cu Papa, care este slujitorul comuniunii în adevăr și în caritate.

Nu vă pierdeți timpul vostru prețios cu bârfe, suspiciuni și diferențe de poziție. Vă rog! Nu pierdeți vremea!

Acum aș vrea să amintesc câteva aspecte ale bogatei personalități a lui don Giussani: *carisma* sa, vocația sa de *educator*, *iubirea sa pentru Biserica*.

1

Don Giussani, *un om carismatic*. A fost cu siguranță un om cu o mare carismă personală, capabil să atragă mii de tineri și să le atingă sufletul. Ne-am putea întreba: de unde provenea carisma lui? Provenea de la ceva ce trăise în primul rând el însuși: de copil, la vârsta de doar cincisprezece ani, a fost străfulgerat de descoperirea misterului lui Cristos. A intuit – nu doar cu mintea, ci și cu inima – că Cristos este centrul unificator al întregii realități, este răspunsul la toate întrebările umane, este împlinirea oricărei dorințe prezente în inima omului de fericire, de bine, de iubire, de eternitate. Uimirea și fascinația acestei prime întâlniri cu Cristos nu l-au mai părăsit niciodată.

Așa cum a spus la funeraliile sale pe atunci Cardinalul Ratzinger: «Don Giussani a ținut mereu fixă privirea vieții sale și a inimii sale spre Cristos. A înțeles în acest fel că creștinismul nu este un sistem intelectual, un pachet de dogme, un moralism, ci că creștinismul este o întâlnire; o poveste de dragoste; este un eveniment». Aici se află originea carismei sale. Don Giussani atrăgea, convingea, convertea inimile pentru că le transmitea celorlalți ceea ce avea în el după acea experiență fundamentală a sa: pasiunea pentru om și pasiunea pentru Cristos ca împlinire a omului. Mulți tineri l-au urmat pentru

De unde provenea carisma lui? Provenea de la ceva ce trăise în primul rând el însuși: de copil, la vârsta de doar cincisprezece ani, a fost străfulgerat de descoperirea misterului lui Cristos

Franciscus

că tinerii au un mare fler. Ceea ce el spunea venea din ceea ce trăia el și din inima sa, de aceea inspira încredere, simpatie și interes.

Președintele a spus că vă străduiți astfel încât carisma pe care Sfântul Spirit i-a dăruit-o lui don Giussani pentru binele întregii Biserici să dea mereu noi roade. Aceasta e o custodie înțeleaptă a darului transmis vouă, o custodie care are rolul nu doar de conservare a trecutului dar care, însuflețită de Spiritul Sfânt, știe să recunoască și să primească noile vlăstare ale acestui copac care este mișcarea voastră, care trăiește în pământul cel bun al comuniunii ecleziale.

În acest sens vă veți întreba: cum putem răspunde la exigențele de schimbare ale prezentului prezervând carisma? Înainte de toate, e important de amintit că nu carisma e cea care trebuie să se schimbe: aceasta trebuie primită din nou, mereu, și făcută să rodească în ziua de azi. Carismele cresc așa cum crește adevărul dogmei, al moralei: cresc în desăvârșire. Modurile de a trăi carisma sunt cele care pot constitui un obstacol sau de-a dreptul o trădare a scopului pentru care a fost generată carisma de către Spiritul Sfânt. Nu se pot recunoaște și corecta modalitățile deviate, acolo unde este necesar, decât cu o atitudine umilă și sub îndrumarea înțeleaptă a Bisericii. Iar această atitudine de umilință aș rezuma-o cu ajutorul a două verbe: *a-și aminti*, adică a readuce în suflet, a-și aminti întâlnirea cu Misterul care ne-a condus până aici; și *a genera*, privind înainte cu încredere, ascultând gemetele pe care Spiritul le exprimă azi, din nou. «Bărbatul umil, femeia umilă are la suflet și viitorul, nu doar trecutul, pentru că știe să privească înainte, știe să privească lăstarele, cu memoria plină de recunoștință. Cel umil generează, cel umil invită și împinge către ceea ce e necunoscut. În schimb, cel mândru repetă, devine rigid [...], merge înapoi și se închide în repetiția sa, se simte sigur de ceea ce cunoaște și îi e frică, îi e frică tot timpul de noutate, pentru că n-o poate controla, se simte destabilizat de aceasta ... de ce? Pentru că a pierdut memoria» (*Discurs adresat Colegiului de cardinali și Curiei romane, 23 decembrie 2021*). Uitați-vă la memoria fondatorului!

’ Vă încurajez să găsiți modalitățile și limbajele adecvate astfel încât carisma să ajungă la noi persoane și în noi medii de viață, ca să știe să-i vorbească lumii de azi

Franciscus

Dragii mei, țineți la darul prețios al carismei voastre și la Fraternitatea care-l păzește, pentru că acesta poate face să mai „înflorească” multe vieți, așa cum ne-au mărturisit Hassina și Rose. Potențialul carismei voastre în mare parte este (încă) de descoperit, mai este încă mult de descoperit din el; vă invit, așadar, să vă feriți de orice centrare pe sine, de frică – frica nu te va duce niciodată prea departe – și de oboseala spirituală, care te duce la lene spirituală. Vă încurajez să găsiți modalitățile și limbajele adecvate astfel încât carisma pe care don Giussani v-a încredințat-o să ajungă la noi persoane și în noi medii de viață, ca să știe să-i vorbească lumii de azi, care s-a schimbat față de cea de la începuturile mișcării voastre. Există încă mulți bărbați și multe femei care încă nu au trăit acea întâlnire cu Domnul care vouă v-a schimbat viața și a făcut-o să fie frumoasă!

2

Al doilea aspect: don Giussani, *educator*. Chiar din primii ani ai ministerului său sacerdotal, în fața rătăcirii și a ignoranței religioase a multor tineri, don Giussani a simțit urgența de a le comunica întâlnirea cu persoana lui Isus pe care el însuși o experimentase. Don Luigi avea o capacitate unică de a stârni în inima tinerilor o căutare sinceră a sensului vieții, o capacitate unică

de a retrezi dorința lor de adevăr. Ca un adevărat apostol, când vedea că în tineri s-a aprins această sete, nu-i era frică să le prezinte credința creștină. Dar fără să impună niciodată nimic. Abordarea sa a generat numeroase personalități libere, care au aderat la creștinism cu convingere și cu pasiune; nu din obișnuință, nu din conformism, ci în mod personal și în mod creativ. Don Giussani avea o sensibilitate mare pentru respectarea firii fiecăruia, pentru respectarea istoriei acestuia, a temperamentului său, a calităților sale. Nu voia persoane toate la fel și nu voia nici ca toți să-l imite pe el, voia ca fiecare să fie original, așa cum l-a făcut Dumnezeu. Și, într-adevăr, tinerii aceia, crescând, au devenit, fiecare după propria înclinație, prezențe semnificative în diferite domenii, atât în jurnalism, cât și în școală, în economie, în operele de caritate și de promovare socială.

Aceasta, dragi prieteni, este o mare moștenire spirituală pe care v-a lăsat-o don Giussani. Vă încurajez să cultivați în voi pasiunea sa educativă, iubirea sa pentru tineri, iubirea sa pentru libertatea și responsabilitatea personală a fiecăruia în fața propriului destin, respectul său pentru unicitatea irepetabilă a fiecărui bărbat și a fiecărei femei.

3

Al treilea aspect: *Giussani, fiu al Bisericii*. Don Giussani a fost un preot care a iubit foarte mult Biserica. Chiar și în vremurile de confuzie și de intensă contestare din partea instituțiilor, și-a menținut mereu cu fermitate fidelitatea față de Biserică, pentru care avea o mare afecțiune – iubire! –, aproape o tandrețe, și, în același timp, o mare venerație, deoarece credea că aceasta este continuarea lui Cristos în istorie. Spunea: «Tu ai întâlnit această companie: aceasta este modalitatea prin care misterul lui Isus [...] a bătut la ușa ta» (L. Giussani, *Dal temperamento un metodo [Din temperament se naște metoda, n.tr.]*. Bur, Milano 2002, p. 7). Folosea această minunată expresie: „compania”. Grupurile mișcării erau pentru el o „companie” de oameni care l-au întâlnit pe Cristos. Și, în fond,

’ Nu uitați niciodată de acea primă Galilee a întâlnirii. Întoarceți-vă mereu acolo, la acea primă Galilee pe care fiecare dintre noi a trăit-o

Franciscus

Biserica însăși este „compania” celor botezați care ține totul împreună, de la care totul își trage seva, și care ne ține pe drumul cel drept.

Don Giussani v-a învățat să aveți respect și iubire filială față de Biserică și, cu mare echilibru, a știut întotdeauna să țină împreună carisma și autoritatea, care sunt complementare, ambele necesare. Voi cântați des la întâlnirile voastre cântecul *La strada*. Giussani, tocmai folosind metafora drumului spunea, că autoritatea asigură calea cea dreaptă, carisma face ca drumul să fie frumos (cfr. *Un avvenimento nella vita dell'uomo* [Un eveniment în viața omului, n.tr.], Bur, Milano 2020, p. 249). Fără autoritate există riscul de a ieși de pe drum, de a merge pe o direcție greșită. Dar, fără carismă drumul riscă să devină plictisitor, să nu mai fie atrăgător pentru oamenii acelui moment istoric particular.

Și între voi, unii au datoria unui rol de conducere și de autoritate, pentru a-i sluji pe toți ceilalți și pentru a arăta calea cea dreaptă. Acest lucru constă, concret, în conducerea și reprezentarea mișcării, în favorizarea dezvoltării ei, în continuarea unor proiecte apostolice specifice, în asigurarea fidelității carismei, în protejarea membrilor mișcării, în promovarea drumului lor creștin și a formării lor umane și spirituale. Dar, alături de slujirea autorității e esențial ca, în toți membrii Fraternității, să rămână vie carisma, astfel încât viața

creștină să-și păstreze mereu farmecul primei întâlniri. Nu uitați niciodată de acea primă Galilee a chemării, de acea primă Galilee a întâlnirii. Întoarceți-vă mereu acolo, la acea primă Galilee pe care fiecare dintre noi a trăit-o. Asta ne va da forța de a înainta mereu prin ascultare față de Biserică. Asta e ceea ce „face ca drumul să fie frumos”. Astfel, prin carismele lor, mișcările ecleziale contribuie la a arăta trăsătura atrăgătoare și plină de noutate a creștinismului; iar autorității Bisericii îi revine responsabilitatea de a indica în mod înțelept și prudent pe care cale trebuie să meargă mișcările, pentru a rămâne fidele față de ele însele și față de misiunea pe care Dumnezeu le-a încredințat-o. Cu cuvintele lui don Giussani putem afirma că «acest schimb continuu dintre instituție și carismă este o exigență a întrupării la care nu se poate renunța. În niciun chip acest raport dintre har și libertate nu poate fi conceput în termeni de alternativă dialectică, cu alte cuvinte ca și cum instituția nu ar fi carisma și carisma nu ar avea nevoie de instituție». O carismă trebuie instituționalizată.

Iar o instituție trebuie să păstreze dimensiunea carismatică. Acestea sunt, la urmă, *unica* realitate a Bisericii. Ar putea fi oare conceput organismul uman fără scheletul care-l susține? La fel nu ne putem gândi că Biserica ar putea trăi fără instituție» («Mișcările în misiunea Bisericii», supl. la *Litterae Communis-CL*, n. 11/1985).

Voi știți că descoperirea unei carisme trece mereu prin întâlnirea cu persoane concrete. Aceste persoane sunt martorii care ne permit să ne apropiem de o realitate mai mare, care este comunitatea creștină, Biserica. În Biserică întâlnirea cu Cristos rămâne vie. Biserica este locul în care toate carismele sunt protejate, alimentate și aprofundate. Să ne gândim la episodul lui Filip și eunucul etiopian, din Faptele Apostolilor, care era funcționar al reginei Etiopiei. Filip a fost determinant pentru convertirea sa, el a fost mijlocitorul întâlnirii cu Cristos pentru acel om care era în căutarea adevărului. Ei bine, cum se termină acest episod? Filip îl botează pe eunuc și textul spune: «Când s-au întors din apă, Spiritul Domnului îl răpi pe Filip și eunucul nu l-a mai văzut» (*Fa* 8,39). „Nu l-a mai văzut!”. După ce l-a condus la Cristos, Filip dispăre din viața eunucului! Dar bucuria întâlnirii cu Cristos rămâne, – acea bucurie a

întâlnirii rămâne mereu! –, de fapt, povestirea adaugă: «Și, plin de bucurie, își continuă drumul». Cu toții suntem chemați la asta: să fim pentru ceilalți mijlocitori ai întâlnirii cu Cristos, și apoi să-i lăsăm pe aceștia să-și facă drumul, fără să-i legăm de noi.

Și, pentru a încheia, aș vrea să vă cer un ajutor concret pentru ziua de azi, pentru aceste vremuri. Vă invit să mă însoțiți în profetia pentru pace – Cristos, Domnul păcii! Lumea, mereu tot mai violentă și mai războinică, mă sperie de-a dreptul, o spun de-adevărat: mă sperie –; în profetia care arată prezența lui Dumnezeu în săraci, în cei care sunt părăsiți și vulnerabili, condamnați sau excluși din construcția socială; în profetia care vestește prezența lui Dumnezeu în fiecare națiune și cultură, mergând în întâmpinarea dorințelor de iubire și adevăr, de dreptate și de fericire care aparțin inimii umane și care freacă în viața popoarelor. Să ardă în inimile voastre această sfântă frământare profetică și misionară. Să nu rămâneți pe loc!

Dragii mei, iubiți mereu Biserica! Iubiți și ocrotiți unitatea „companiei” voastre. Nu lăsați ca Fraternitatea voastră să fie rănită de dezbinări și poziții contradictorii, care fac jocul celui rău; e meseria lui: să dezbină, întotdeauna. Chiar și momentele grele pot fi momente de har, și pot fi momente de renaștere. Comunione e Liberazione s-a născut tocmai într-un moment de criză, cel din 1968. Și, ca urmare, don Giussani nu s-a speriat de momentele de trecere și de creștere a Fraternității, ci le-a înfruntat cu curaj evanghelic, încredere în Cristos și în comuniune cu mama Biserica.

Să-i mulțumim împreună Domnului, azi, pentru darul lui don Giussani. Să invocăm Spiritul Sfânt și mijlocirea Fecioarei Maria, pentru ca voi toți să puteți merge înainte, uniți și bucuroși, pe calea pe care el v-a arătat-o cu libertate, creativitate și curaj. Vă binecuvântează din suflet. Și, vă rog, vă cer să vă rugați pentru mine. Mulțumesc.

(Traducere în grija Comunione e Liberazione)

Franciscus

Aș vrea să vă cer
un ajutor concret
pentru ziua de azi,
pentru aceste vremuri.
Vă invit să mă însoțiți
în profeția pentru pace –
Cristos, Domnul păcii!

Franciscus

Imagini:
Roberto Masi/Fraternità di CL
Giovanni Di Natolo - Vatican Media/CPP
Danilo Giovannangeli/Fraternità di CL

© 2022 Dicastero per la
Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana
pentru textul Papei Francisc
© 2022 Fraternità di Comunione e Liberazione
pentru textul lui Davide Prospero